

Hatice Kocyigit (1985, Turkije) i.s.m. Jeanet Nijeboer en Rob Pietersen:
‘Dagboek van een dapper meisje.’ Een verhaal over tegenslag en moed. Uitgeverij de boekerij BV Amsterdam 2007 ISBN 9022548172 (Spierziekte.)

Soort boek: ervaringsverhaal, dagboek van Hatice, met een paar stukjes van Jeanet Nijeboer en Rob Pietersen. Ze is geboren in Turkije en direct na haar geboorte komen wonen in Venray.

Het boek is tot stand gekomen met hulp van Stichting Cardo.

Soort ziekte: spierziekte, gediagnosticeerd aanvankelijk polymyositis, later Limb girdle Spierdystrofie.

Over de schrijfster: Hatice (1985) komt uit een gezin met 10 kinderen (de vierde in de rij), wilde graag sportlerares worden, heeft een videoclip gemaakt over haar ervaringen met een behandelend arts die is getoond op het congres “Levensverhalen en hun betekenis” te Amersfoort op 27 november 2006 georganiseerd door het Trimbos instituut’. Hatice woont op Werkenrode waar jongeren met een lichamelijke handicap of ADHD wonen.

Korte samenvatting: Hatice (zeg maar Haties, bijnaam “Maradonna van Venray”), groeit op in Venray met vriendinnetje en vrienden, kan goed voetballen. Ze houdt van kletsen en grappen maken. Maar ze wordt ziek, raakt te vermoeid om te voetballen. In haar dagboek beschrijft ze haar angsten en gevoelens, hoe ze langs artsen ging, langzamerhand steeds zieker werd, prednisonkuren kreeg, kilo’s aankwam. Hoe ze zich ‘sterk’ hield, ook voor haar familie. Hoe ze soms alleen naar de specialisten ging, regelmatig opgenomen werd, ziekenhuizen ging haten. Ze vertelt over haar familieleven, Turkije, Venray. In Venray zat ze op het VMBO waar ze vanaf moest omdat ze teveel verzuimde. Uiteindelijk ging ze -intern- naar het speciaal onderwijs, en wordt duidelijk dat de eerste diagnose niet de juiste was.

Wat viel op: Dat Hatice veel alleen opknapt, zelf doet, niet samen met haar ouders die ze wil ontzien, omdat ze druk zijn, een groot gezin hebben, haar moeder niet zo goed Nederlands spreekt. Anders dan de meeste Nederlandse kinderen.

Dat de huisarts haar lang niet serieus neemt. Dat Hatice met grappen en een lach praten over haar ziekte met familie en vriendinnen probeert te vermijden. Dat ze, als ze intern woont Sandra wel gaat vertrouwen.

Recensies: Dagboek van een dapper meisje is een toepasselijke titel. Ik vind Hatice erg moedig. Ze heeft alles met veel emotie opgeschreven. En ik denk dat mensen die ziek zijn er zeker iets aan hebben. Anja Schuller 7-7-2007

'Een prachtig en machtig boek, van een jongedame die veel respect verdient.' Dat respect en alle lof kreeg Hatice Kocyigit dan ook volop op 28 juni, bij de presentatie van haar boek 'Dagboek van een dapper meisje'. Pluryn Werkenrode groep

Citaten: pag. 138: ‘Het is mijn verhaal. Ik heb het meegemaakt. En het was geen incident. Het gebeurde vaker...Ik kan geen arts meer zien. Ik heb viereneenhalf jaar braaf gedaan wat ze vroegen, ik heb viereneenhalf jaar geloofd wat ze beloofden. Maar ik

ga alleen maar achteruit...De artsen lijken het allemaal maar gezeur te vinden. Ze doen hun best zeggen ze.'

Pag. 151 'Ik ga in de wachtkamer zitten, pak een tijdschrift en begin te bladeren, tot de dokter me komt halen....Je hebt een ander soort spierziekte; limb girdle spierdystrofie. Dat is ook een progressieve spierziekte.' Op dat moment gaat zijn pieper. Hij verontschuldigt zich lachend, hij moet even naar een andere patiënt. Weer laat hij mij alleen achter. Weer met slecht nieuws. Ik voel me niet lekker. Dit voelt alsof ik een verschrikkelijke knal tegen mijn hoofd krijg. Hij blijft wel heel lang weg.... ...

Pag. 176: 'Ik ga mijn videoclip nog naar die arts opsturen, met een briefje erbij: 'Zo moet je echt nooit meer met een patiënt omgaan.' En dan zet ik er een streep onder. Ik moet verder.'

Boekenomslog: Hatice: 'Ik draag dit boek op aan alle zieke mensen. Ik hoop dat ze wat aan mijn boek hebben. Ik heb ook nog een boodschap voor artsen.... In de hoop dat ze dit keer wel luisteren: Zeg nooit dat iets bij patiënten 'tussen de oren zit'. Laat hen nooit alleen achter met slecht nieuws en leef met je patiënten mee. Ze komen niet voor niets naar jullie toe.'